

Štvrtá veľkonočná nedeľa (cyklus C)

Rozjímania na štvrtú
veľkonočnú nedeľu (cyklus C).
Navrhované témy: Dobrý
pastier pozná každého z nás;
dôvera v to, že nás vedie Pán;
sme súčasťou Kristovej rodiny.

11.05.2025

TÁTO ŠTVRTÁ VEĽKONOČNÁ
NEDEĽA sa tradične nazýva Nedeľa
Dobrého pastiera. V dnešnom
evanjeliu čítame, že počas sviatku
Posvätenia chrámu Ježiš vyslovil
tieto slová v Šalamúnovom stĺporadí

v jeruzalemskom chráme: „Moje ovce počúvajú môj hlas, ja ich poznám a ony idú za mnou. Ja im dávam večný život. Nezahynú nikdy a nik mi ich nevytrhne z ruky. Môj Otec, ktorý mi ich dal, je väčší od všetkých a nik ich nemôže Otcovi vytrhnúť z ruky. Ja a Otec sme jedno.“ (Jn 10, 27-30).

Celá Cirkev sa raduje, lebo vzkriesený Kristus je jej Pastierom a pozná každého z nás. „On je náš stvoriteľ a jemu patríme, sme jeho ľud a ovce z jeho stáda“ (Ž 99, 3). On dokonale vie, akí sme, „poznaním srdca, ktoré je vlastné milujúcemu a milovanému, vernému a tomu, kto vie, že sa môže spoľahnúť“[1].

Vzkriesený Pán nás chápe „najvnútornejšou múdrosťou, tým istým poznaním, akým Syn pozná a miluje Otca a v Otcovi miluje nekonečnú pravdu a lásku“[2].

Ovce z stáda rozpoznávajú hlas svojho pastiera, odpovedajú na jeho

volanie a nasledujú ho. Keď počujú hlas a pískanie svojho pastiera, ovce cítia úľavu, lebo vedia, že sú v bezpečí. „Tajomstvo hlasu je podnetné: pomyslíme na to, že už v lone našej matky sa učíme rozoznávať jej hlas a hlas otca; podľa tónu hlasu vnímame lásku alebo pohrdanie, náklonnosť alebo chlad. Hlas Ježiša je jedinečný. Ak sa naučíme rozoznávať Ho, povedie nás po ceste života“[3].

S TÝMTO PRESVEDČENÍM VIERY vyrazili prví apoštoli do vtedy známeho sveta. Vedeli, že sú svedkami tejto jedinečnej lásky, cítili sa v Božích rukách v bezpečí. Keď sa im zatvárali cesty, odvážne otvárali nové. Tak to urobili Pavol a Barnabáš v Antiochii v Pisídií, keď narazili na uzavretosť a závisť niektorých Židov: „Predovšetkým vám sa malo hlásať

Božie slovo, ale preto, že ho odmietate a sami sa pokladáte za nehodných večného života, obraciame sa k pohanom. Lebo tak nám prikázal Pán“ (Sk 13, 46-47).

Nič zlé sa nám nemôže stať, ak dôverujeme Kristovi a necháme Ho, aby nás ako Dobrý pastier viedol svojou mocnou rukou. Tak jeho ovce „už nebudú hladovať ani žízniť, nebude na nich dorážať ani slnko, ani iná horúčosť, lebo Baránok, čo je v strede pred trónom, bude ich pásť a privedie ich k prameňom vôd života. A Boh im zotrie z očí každú slzu“ (Zjv 7, 16-17).

To neznamená, že kresťan prestane zažívať ťažkosti. Sám Ježiš varuje svojich apoštolov: „Vydajú vás súdom, budú vás biť v synagógach a pre mňa budete stáť pred vladármi a kráľmi, aby ste im vydali svedectvo“ (Mk 13, 9). Božie dieťa čelí nevyhnutným prekážkam na každej

ceste s vedomím, že Ježiš „pozná naše silné stránky i slabosti a je vždy pripravený starať sa o nás, liečiť rany našich chýb hojnosťou svojej milosti“[4]. Preto je Dobrým pastierom, lebo „stará sa o svoje ovce, zhromažďuje ich, obväzuje zranené, ošetruje choré“[5].

POUŽÍVAJÚC OBRAZ Dobrého pastiera, Ježiš odhaľuje svoju jednotu s Otcom: „Ja a Otec sme jedno (...). Otec je vo mne a ja som v Otcovi“ (Jn 10, 30.38). Židovskí vodcovia sa Ho opýtali: „Dokedy nás chceš držať v neistote?! Ak si Mesiáš, povedz nám to otvorene“ (Jn 10, 24). Odpoveď Majstra je tak smelá a prekvapujúca, že ich pohoršuje: „Hoci si človek, robíš sa Bohom“ (Jn 10, 33). Mnohí z tých, ktorí Ho počuli, reagujú vierou, ale niektorí, najmä vodcovia ľudu, Ho s nenávisťou odmietajú, až do tej

miery, že vezmú kamene, aby Ho ukameňovali.

Jednota medzi Otcom a Synom je ústredným bodom Božieho tajomstva. Otec Ho „posvätil a poslal na svet“ (Jn 10, 36) a poveril Ho, aby sa staral o ovce. Sme súčasťou Kristovej rodiny, lebo On sám si nás vyvolil (porov. Ef 1, 4). „My sme vošli do jeho ovčince, prilákaní hlasom a pískaním Dobrého pastiera; s istotou, že iba v jeho tieni nájdeme pravé dočasné i večné šťastie“[6]. Pán vychádza v ústrety všetkým, lebo „mu záleží na všetkých jeho ovciach, a to veľmi! Nezatvára dvere tým, ktoré sú zranené, malomocné, keď sa vracajú s úmyslom nechať sa uzdraviť“[7].

Preto nás dojme Ježišova sťažnosť na tvrdohlavosť niektorých srdc: „Už som vám povedal, a neveríte“ (Jn 10, 25). Viera vyžaduje pozornú a slobodnú vôľu, srdce, ktoré chce

počúvať hlas pastiera. „Vďaka slnku vidím, ale keď zavriem oči, nevidím. Nie je to vina slnka, ale moja, lebo keď zavriem oči, bránim slnečnému svetlu, aby ku mne preniklo“[8].
Mária nám pomôže otvoriť srdce Božej láske, aby sme s radosťou počuli hlas Dobrého pastiera, ktorý nás volá po mene.

[1] Benedikt XVI, *Homília*, 29-IV-2007.

[2] Svätý Ján Pavo II, *Homília*, 27-IV-1980.

[3] František, *Regina Caeli*, 21-IV-2013.

[4] František, *Regina Caeli*, 25-IV-2021.

[5] *Ibid.*

[6] Svätý Josemaría, *Boží priatelja*, bod 22.

[7] Svätý Josemaría, *Mientras nos hablaban en el camino*, bod 279.

[8] Svätý Tomáš Akvinský, *Sup. Ev. Ioann. in loc.*

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/stvrta-
velkonocna-nedela-cyklus-c/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/stvrta-velkonocna-nedela-cyklus-c/)
(05.08.2025)